Interviul *domnului FLORENTIN SMARANDACHE* difuzat la Radio Oltenia Craiova,
în cadrul emisiunii CEASUL DE TAINĂ,
02.06.2011, ora 20^{30}, moderator dna Liliana Hinoveanu

[puţin editat]

Bună seara dragi prieteni şi bine v-am regăsit la o nouă întâlnire cu emisiunea CEASUL DE TAINĂ.

Sunt Liliana Hinoveanu şi vom fi împreună până la ora 21^{30}. În regia tehnică de montaj voi fi ajutată de colega mea Violeta Tudor.

\- -

Întotdeauna ne întoarcem acasă, doamnelor şi domnilor, pentru a ne încărca bateriile. Acasă, adică acolo unde ne-am născut. La Bălceşti s-a întors şi Florentin Smarandache şi am profitat de prilej pentru a sta de vorbă în această seară cu el. Deci, invitatul emisiunii CEASUL DE TAINĂ este Florentin Smarandache.

Cum l-aş prezenta şi pentru mine este foarte greu! Să spun că este matematician, să spun că este scriitor, nu ştiu, poate că ne va lămuri chiar domnia sa ce este, pe parcursul dialogului nostru.

Liliana Hinoveanu

Bună seara şi bun venit la emisiune, domnule Florentin Smarandache!

Florentin Smarandache:

Bună seara, Liliana Hinoveanu.

Mă bucur că ne reîntâlnim pe calea undelor, după mulţi ani care au trecut de la primul interviu pe care l-am realizat aici la Radio Oltenia Craiova, când tu te aflai într-un scurt popas pe meleagurile natale, pe meleagurile olteneşti. Aşa că, iată, avem multe de povestit de atunci şi până acum, pentru că sunt sigură că ai o carte de vizită impresionantă - cel puţin acest lucru este dovedit de preocupările tale, care sunt diverse şi, care, cred că vor uimi ascultătorii. Dar să începem cu începutul. Cine este Florentin Smarandache?

Păi, simplu, nu ştiu cum să încep. Sunt născut la Bălceşti, Vâlcea. Am făcut Şcoala Generală la Bălceşti, apoi Liceul Pedagogic la Craiova, trei ani şi doi ani la Râmnicu Vâlcea, Facultatea de Informatică la Craiova, apoi am luat un doctorat în Teoria numerelor la Universitatea de Stat din Chişinău şi am mai făcut studii post doctorale prin America, la diferite

universităţi: la New Mexico State University în Last Cruces, la un laborator de cercetare din Los Alamos Am prezentat multe articole şi seminare pe la diverse universităţi din lume. Am vizitat 40 de ţări şi am scris în multe domenii: matematică, fizică, filosofie, literatură, artă, economie.

Asta ar fi pe scurt cartea de vizită a lui Florentin Smarandache, dar, pentru că spaţiul radiofonic din această seară este generos cu noi, o să ne oprim şi o să stăm de vorbă despre fiecare dintre aceste laturi ale activităţii tale, Florentin Smarandache. În primul rând matematicianul, cum a pornit el la drum după terminarea facultăţii?

Colaboram la diverse reviste de matematică din ţară, din străinătate, mai întâi cu lucrări de matematică generală, matematică de liceu, probleme propuse pentru Olimpiade, rezolvări de probleme din Gazeta Matematică şi din diverse reviste din ţară, Revista Matematica a Elevilor din Timişoara, Revista Licăriri din Craiova, Revista Sfera din Băileşti, o revistă din Câmpulung. Apoi reviste din străinătate: Crux Mathematicorum din Canada, o revistă din Elveţia, apoi reviste din Statele Unite: American Mathematical Mountly, Mathematics Magazine şi, după aceea, am trecut la cercetare scriind diverse articole de teoria numerelor şi geometrie neeuclidiană. La fel am colaborat pe la diverse publicaţii, am pus şi pe Internet multe articole şi cărţi şi am prezentat diverse lucrări la conferinţe internaţionale din multe ţări: Statele Unite, Canada, Franţa, India, Indonezia, Australia, Suedia, Germania, etc. Nu mi le aduc acum aminte pe toate.

Nici nu trebuie spuse toate dar, oricum, important este, iată, că foarte multe reviste au găzduit cercetările lui Florentin Smarandache în domeniul matematicii.

Da. Am făcut apoi nişte generalizări, m-a interesat logica modernă şi am generalizat logica fuzzy la o logică pe care am numit-o „neutrosofică”, şi asta, pornind de la fotbal ca un mare chibiţ al Universităţii Craiova.

Care, din păcate, se află într-o situaţie delicată, acum.

Din păcate am citit în ziarele de exil că a picat în Liga a doua.
Era vorba de o logică pe trei componente: componenta de adevăr, fals, şi neutru. De aici a venit numele de „neutrosofică”. La fel ca la fotbal: a câştiga, a pierde, sau a face meci neutru. Şi, au fost teze de doctorat la câteva universităţi despre această logică. De exemplu, în Australia - a fost la Quesland University, în Statele Unite - la Geogia State University în Atlanta.

Când am emigrat în Statele Unite, un grup de francezi m-au contactat şi mi-au zis să fac matematică aplicată. La fel şi americanii, sunt pragmatici şi vor să vadă la ce se aplică cercetările

şi teoriile din ştiinţă. Şi datorită acestui lucru, împreună cu un francez de la Centrul Aerospaţial din Paris (ONERA), numele lui este doctor Jean Dezert, am dezvoltat o teorie care acum este cunoscută şi aplicată. Se numeşte Teoria Dezert-Smarandache. Şi există, la fel, teze de doctorat din multe părţi ale globului, foarte multe în Franţa şi în Quebec, despre această teorie. A fost o teză de masterat în Iran, au mai fost aplicaţii ale acestei teorii a noastre în Australia, aşadar în multe instituţii. Teoria are aplicaţii în domeniul aerospaţial, în cercetarea militară, în medicină, şi în robotică. De exemplu, un robot îşi construieşte o hartă în jurul său pentru a detecta obstacolele. În acest sens, s-a ţinut o teză de doctorat în China. Avem şi o carte tradusă în limba chineză, de aceşti doctoranzi, care trebuie să apară lunile acestea.

Interesant, iată, cred că ai o stare deosebită în momentul în care ceva îţi poartă numele, Florentin!

Unele s-au întâmplat să-mi poarte numele, altele nu. Am colaborat cu foarte mulţi cercetători din diverse ţări şi continui să colaborez şi cu români mulţi. Din Craiova, de exemplu, colaborez acum cu profesorul Ion Pătraşcu de la Colegiul Naţional „Fraţii Buzeşti" pentru nişte teoreme de geometrie omologică. Alţi colegi din Craiova, matematicieni, cu care mai sunt în legătură, Dan Seclaman, apoi cu un profesor de la Universitatea Politehnică din Bucureşti, dar care a absolvit la Craiova, Ovidiu Şandru, şi o serie de colegi de la liceul din Craiova.

Iată, amintirile au început să-şi facă loc, din ce în ce mai mult, în sufletul tău, Florentin Smarandache, pentru că au trecut şi foarte mulţi ani de când ai terminat liceul, de când ai terminat facultatea, dar trebuie să le spunem ascultătorilor cum ai ajuns tu în America, pentru că nu a fost uşor până să ajungi în America.

Nu. Am plecat în 1988. De fapt, eram disperat să plec. Am făcut o cerere pentru o excursie în Bulgaria, iar de acolo am trecut în Turcia. Am aflat că românii nu aveau nevoie de viză pentru Turcia. Ajuns în Turcia, am fost la Poliţia lor, Şube, unde am cerut azil politic, în Istambul. Am ajuns cu un vapor, cu un vapor bulgar. Pe vapor, mi-au oprit paşaportul pentru că erau numai turişti francezi şi germani, deci occidentali. Eu eram singurul român pe acolo şi au zis că-mi dau paşaportul la întoarcere. Vaporul a oprit în Istambul, am coborât pe ţărm şi nu m-am mai întors. De la Şube, poliţia turcă m-a băgat într-un hotel, unde, timp de o săptămână ne-au ţinut acolo - am mai întâlnit şi alţi români - şi ne-au verificat. Verificau că unii puteau să fie spioni, de exemplu. Şi ne-au trimis apoi în lagăr. Am stat în lagăr aproape doi ani de zile la Istambul, şi, apoi, ne-au mutat în Ankara. Eram sub egida ONU şi primeam ceva ajutoare, dar cam insuficiente, să zic. Fiecare trebuia să ne descurcăm cum puteam. Am scris şi o carte de

memorii „Fugit - Jurnal de lagăr”, în care am descris viaţa de acolo, cum supravieţuiam, ce munci necalificate am desfăşurat. Am lucrat la roabă dacă vreţi, am lucrat în construcţii, am lucrat la şlefuit de marmură, am lucrat la făcut curăţenie, pentru a supravieţui, şi am avut şi o îndemânare mai bună să zic, ghid pe la turiştii francezi, care m-au mai ajutat.

A fost o perioadă dificilă din viaţa ta.

Da, a fost foarte dificilă. Credeam că nu mai putem emigra. Unii erau disperaţi. Au fugit mulţi din lagărul din Turcia, s-au dus în lagărul din Grecia, dar pierdeau drepturile de la ONU, deci nu mai primeau ajutoare. În lagăr, am stat şi 70 de inşi într-o baracă. Am făcut nişte poze să le am amintire de acolo.

Destul de greu, cumplit cred că a fost.

Da. Apoi am făcut actele în Istambul, actele mari, actele mici, până am reuşit să emigrez în Statele Unite. De fapt trei ţări ne luau atunci: Statele Unite, Canada şi Australia. Fostele colonii engleze. Eu am aplicat şi la francezi şi luasem şi viza franceză, dar am vrut să merg în America, deci am rămas pe Statele Unite.

De ce ai ales America? Pământul făgăduinţei sau credeai că e altfel?

Era un vis pentru toată lumea, pentru majoritatea, să mergem acolo, să vădem ce e acolo; eu foarte curios, foarte înnebunit, mă rog, de bunăstarea care putea fi acolo. Dar, şi în exil n-a fost uşor. Am lucrat la început ca ajutor de programator în Pheonix, Arizona, la o companie de computere. După un an, când mi-am perfecţionat engleza, pentru că în liceu eu făcusem franceză şi latină, nu învăţasem engleză, m-au avansat inginer. Am lucrat aproape cinci ani şi am fost concediat după aceea pentru că nu mergea bine compania, au fost câteva mii de muncitori concediaţi şi a trebuit, din nou, să-mi caut un post şi am aplicat, din nou, pe unde am nimerit, am luat-o pe colégii şi universităţi până când am găsit postul acesta de la University of New Mexico, unde sunt şi acum. De 14 ani sunt acolo.

Aşadar, ai devenit constant în ceea ce priveşte activitatea, constant în sensul că ai rămas la New Mexico. Dar, iată, prin câte etape a trebuit să treci ca să ajungi în acest loc şi în acest moment, Florentin Smarandache. Deci, nu este uşor nici în altă parte!

Nu, nu, este destul de dificil. Ce ne omoară pe noi în exil este singurătatea. Adică nu prea avem prieteni, de aceea eu cam tot timpul citesc şi scriu, stau pe internet sau la telefon pentru a mă socializa, în acest fel, cu prietenii şi cu rudele din ţară sau din străinătate. Dar avem bani mai mulţi.

Deci, există un echilibru, să zicem.

Disigur, un echilibru.

O viaţă, din punct de vedere material, mai bună dar, din punct de vedere sufletesc, există acel handicap al singurătăţii sau, eu ştiu, al depărtării de cei dragi, de cei cu care ai putea să stai de vorbă, să schimbi impresii, dacă ai fi zi de zi acolo. Nu ştiu ce e mai bine.

Da. Se compensează una pe cealaltă cum aţi zis. Depinde de fiecare ce vrea. Acum eu am apucat-o pe un drum, trebuie să termin, să iau o pensie şi apoi să mă retrag, probabil în România.

Acasă la Bălceşti, sau nu chiar acasă la Bălceşti, dar acasă, în România.

Acasă, dar probabil în Oltenia, la Craiova, sau Râmnicu Vâlcea. E zona mea.

- -

De câte ori vii acasă, şi am înţeles că vii nu foarte des, dar oricum vii, pentru că acolo o ai pe mama ta, ce simţi?

La 2 ani vin, la fiecare 2 ani.

Ce înseamnă pentru tine această călătorie în România, de fiecare dată?

De fiecare dată mă bucur că vin în România. Mă întâlnesc cu rudele, o ţinem numai în petreceri ca acum, prezentări, interviuri, călătorii. Am fost la Râmnicu Vâlcea, unde au fost Zilele Vâlcene. Vâlcea a fost atestată documentar la 20 mai 1388 şi la 20 mai 2011 a fost o festivitate unde am participat şi eu. Au mai fost invitaţi academicianul Răzvan Teodorescu şi scriitorul Dinu Săraru, care este din Slătioara, Vâlcea. Apoi, am fost la Academia Română, la Bucureşti, unde, am avut o prezentare despre Teoria Dezert-Smarandache, pe 25 mai. Pe 26, am fost la Institutul de Fizică Atomică de la Măgurele. Am avut şi acolo o prezentare cu mici

contribuţii de fizică. Am fost invitat de profesorul Marian Apostol de la Institutul de Fizică Atomică din Măgurele. După aceea, am plecat în Valea Jiului, unde aveam nişte prieteni. Am fost la Petroşani, Uricani, Vulcan, după aceea la Hunedoara.

Ai călătorit ceva în această vacanţă!

Da, în Hunedoara am întâlnit nişte prieteni: Eugen Evu, Ion Urda, Gheorghe Niculescu, Elisabeta Kocsik - scriitori. După aceea, de la Deva am luat trenul înapoi spre Craiova. Am ajuns la trei noaptea în Craiova. La patru dimineaţa, am fost la Bălceşti, cu un taxi de noapte.

Aventuri chiar şi în România, Florentin! Nu ţi-ai pierdut spiritul de aventură care te-a caracterizat şi sper să te mai caracterizeze, nu? Pentru că tu şi călătoreşti foarte mult, nu numai în România. Am înţeles că totuşi călătoreşti şi în alte părţi ale lumii!

Da, am vizitat 40 de ţări şi am scris „Memoriile de călătorie". Am volumul „Frate cu meridianele şi paralele". Am ajuns la volumul şase, dar am mai publicat şi cărţi independente. Deci, am zece volume de călătorii: „India Magică", „Exotica şi cutremurătoarea Indonezie", „Mama vitregă Rusia" şi „Profesor în Africa" - despre Maroc. Am fost doi ani profesor în Maroc, în perioada 1982-1984.

Aşadar, aceste experienţe, aceste călătorii te-au făcut să continui să scrii. Şi, acum, ne îndreptăm către Florin Smarandache – scriitorul, pentru că tu ai foarte multe cărţi apărute şi ai şi inventat o mişcare literară care se numeşte paradoxism, nu? Curent de avangardă este acesta şi mulţi scriitori de pe glob au aderat la paradoxism.

Da, am publicat şase antologii despre mişcarea paradoxistă, cu câteva sute de scriitori din zeci de ţări şi în mai multe limbi. A apărut chiar recent, acum o lună sau două, volumul şase al antologiei. În acesta erau mai mulţi români. Ceea ce este interesant este că am folosit acest paradoxism şi în ştiinţă, prin combinarea informaţiilor conflictuale, care se foloseşte în această combinare la robotică, şi a rezultat acea Teorie Dezert-Smarandache.

De asemenea, în logică, prin partea de adevăr şi fals în acelaşi timp - care este partea neutră - a rezultat logica neutrosofică, care este o generalizare a logicii fuzzy.

În artă, am mai folosit - considerând out-arta - artă în afara artei, cam aşa ceva, tot un amestec de artă şi neartă.

În fizică, de asemenea, de la materie şi antimaterie, şi am zis amestec de materie şi antimaterie care rezistă împreună şi s-a numit „nematerie". Şi aceasta este legată în prezent cu

neparticula, care este o invenţie a unui profesor de la Harvard, dar este o parte din nemateria mea. Neparticula este o parte din particulă, ca să zic aşa ceva.

Ţi-a plăcut întotdeauna să cauţi ceva care este altfel decât ceea ce fac alţii, să găseşti anumite concepte care să-ţi aparţină şi să te definească şi care să fie moderne.

Da, acestea au generat multe articole, multe cărţi şi colaborez cu destui oameni de ştiinţă în acest domeniu. De exemplu, anul trecut am lucrat în Franţa două luni la ENSIETA, Şcoala de Studii Superioare de Inginerie din Brest, iar acum doi ani am lucrat la Forţele Aeriene Americane, tot în vară, două luni, în statul New York, sub egida Universităţii de Stat din New York, la Institutul de Tehnologie SUNY IT (State University of New York Institute of Technology). Şi vreau să accentuez aplicaţiile acestea ale paradoxismului în ştiinţă, pentru că au fost multe curente literare, dar nu au fost folosite în ştiinţă.

Deci, iată, tu ai creat o punte între ştiinţă şi literatură, nu?

Într-adevăr.

Ceea ce este foarte important, pentru că eu cred că toate aceste discipline nu trebuie să existe independent. Ele există într-un angrenaj, într-un mecanism, ceea ce cred că ai reuşit tu să faci prin toate aceste lucruri: matematică, fizică, artă, literatură, şi filosofie.

Şi filosofie, aplicaţii şi în filosofie prin tot acea neutrosofie, care este o generalizare a dialecticii. În dialectică se pun împreună contradicţiile, cum ar fi <A> şi <nonA>. Deci, o propoziţie sau o idee, şi opusa ei. Dar, am observat că şi părţile neutre dintre ele influenţează relaţia dintre <A> şi <nonA>. Pentru că o parte din acestea pot fi atrase fie în stânga, fie în dreapta, fie către <A>, fie către <nonA>. Şi, a rezultat această neutrosofie, care este de fapt o metafilosofie, o interpretare a filosofiei, prin care se deduc idei şi şcoli contradictorii, dar care au totuşi părţi comune. Pentru că, la fel ca şi în logică paraconsistentă, contradicţiile pot fi adevărate în acelaşi timp.

- -

Iată, discutăm despre filosofie, despre fizică, despre matematică, dar discutăm şi despre poezie. În toate acestea există poezie, dincolo de scrierile tale, cărţile tale cu poeme?

Da, am făcut poezie tehnică, să-i zic aşa, bazată pe anumite clişee. În limba franceză am scris două volume când eram profesor în Maroc (1982-1984): un volum se numeşte „Sensul nonsensului”, în care luam clişeele limbii franceze şi le interpretam în sens invers, producând ceva comic, şi încă un volum „Antichambres et antipoésies, ou bizarreries”, tot în franceză. Iar în română am un volum, tot experimental, „Distihuri Paradoxiste”, care se bazează, la fel, pe contradicţiile semantice a două versuri. Dar contradicţii care, totuşi să ţină versurile împreună şi să definească titlul. Primele mele poeme au fost metaforice, deci am început în mod obişnuit, iar prima poezie s-a numit „Cifrele au început să vibreze”, adică am trecut de la ştiinţă la poezie.

Nici nu se putea altfel. Dacă ne întoarcem în literatura română şi ne gândim că şi Ion Barbu, alias Dan Barbilian, a fost matematician şi a scris poezie, şi ştim cu toţii cum se poate caracteriza poezia lui Ion Barbu. Iată că şi Florentin Smarandache a păşit către acest teren minat, aş spune eu, al poeziei. Sau greşesc?

Nu. Ion Barbu a scris o poezie mai mult ermetică şi afirma că există un punct unde geometria se intersectează cu poezia. El a fost un geometru. Eu m-am considerat mai mult un algebrist, iar acum fac matematică aplicată. Se caută mai mult matematica aplicată. Ne-au invitat, de exemplu, şi la NASA, la NATO, am fost la Universitatea din Berkeley - deci la mari instituţii. Se pune mare accent pe aplicaţii. De acest lucru mi-au atras atenţia atât francezii, cu care colaborez, cât şi nişte prieteni americani, care mi-au zis: „Făi ceva care se aplică şi demonstrează că se aplică! Demonstrează că este important în practică, nu în teorie!”

Da, cred că este foarte important, teoria este bună până la un anumit punct. Dacă nu reuşeşti să faci ceva care să fie folositor, să se implice în viaţa fiecăruia dintre noi, nu este chiar atât de bine. Aşadar, către acest domeniu se îndreaptă cercetarea ta acum, Florentin Smarandache?

Da, fac din ce în ce mai multă matematică aplicată. Vreau acum, de exemplu, să fac nişte colaborări cu Universitatea Politehnică din Bucureşti, cu profesorul Ovidiu Şandru şi profesorul Luige Vlădăreanu. Este vorba de studenţi la doctorate în România, dar să facem în conexe şi cu o universitate din America, pentru a atrage diferite fonduri sau diferite sponsorizări în acest fel, dar şi pe studenţi să-i dirijăm spre cât mai multe aplicaţii. Am mai lucrat, împreună cu Ovidiu Şandru, şi geometrie neeuclidiană. Acum vrem, tot aşa, să deschidem nişte drumuri spre probabilitatea subiectivă, nu obiectivă. Probabilitatea obiectivă sau clasică este cea care se învaţă în şcoli, începând din liceu. Dar, cea subiectivă se referă la prezicerea, sau cât de cât prognosticarea, unor evenimente care nu pot fi măsurate exact, deci lucrăm cu incertitudini. Şi în

această incertitudine se poate include logica aceasta a mea, de care v-am spus, neutrosofică, pentru că partea aceea de neutru include şi incertitudinea, nesiguranţa. Pentru că multe lucruri nu le putem măsura exact.

Probabil că această colaborare vă va ţine mai aproape de România, Florentin Smarandache?

Da.

Pentru că discutăm, iată, despre diversele laturi ale activităţii tale, muzica îţi place?

Muzica, îmi place s-o ascult.

S-o asculţi, bineînţeles. Şi ce fel de muzică îţi place, sau ce interpreţi îţi plac?

Când vin în România, îmi place muzica populară românească, s-o ascult. Dar îmi place şi muzica folk: Tudor Gheorghe, Socaciu.

Clasicii muzicii folk.

Bineînţeles, clasicii muzicii folk. Dar îmi place şi muzica de operă, de operetă. Când eram în Craiova, frecventam teatrul din Craiova, atât teatrul liric cât şi teatrul dramatic. În Turcia şi prin alte ţări, mă duceam la diverse spectacole. Îmi plăceau spectacolele de balet. În maşină, când conduc pe autostradă ore întregi, ascult muzică clasică.

E mai liniştitoare. Este o muzică bună pentru călătorie.

Dar, am şi muzică românească, pe care, când conduc prin America şi îi dau drumul, mă simt ca acasă.

- -

Cum este profesorul universitar Florentin Smarandache?

În prezent mă simt, să vă spun, obosit, obosit de multe drumuri, de multe lucrări, cercetări. Câteodată zic să mai fac o pauză, dar, ziua următoare îmi revin şi încep din nou să

lucrez, să... Îmi vin noi idei. Am o idee, încep o idee, n-o termin, după aceea încep altă idee, şi iar altă idee, apoi revin la prima idee, şi tot aşa. Lucrez la mai multe lucruri, în acelaşi timp.

Ceea ce nu-ţi oferă posibilitatea să faci pauze?

Nu.

Care va fi următoarea carte?

Următoarele cărţi.....

Sau următoarele cărţi? Iată, dacă spui că lucrezi la mai multe.

Cărţi de structuri algebrice, pe care le lucrez cu o profesoară din India, doctor Vasantha Kandasamy, de la Institutul Indian de Tehnologie (Indian Institute of Technology), din Chennay, sudul Indiei.

De asemenea, lucrez cu un chinez, Fu Yuhua, din Beinjing, la interpretarea neutrosofică a filosofiei lui Confucius. Am făcut până acum, am făcut o asemenea interpretare la filosofia lui Lao Tzu.

Cu Ion Pătraşcu, la o carte de geometrie, geometrie sintetică.

Apoi, îmi scriu memoriile de călătorie. În fiecare vacanţă, iarna sau în mai ori în august, când nu avem cursuri, fac câte o excursie de documentare prin diverse ţări, unde vizitez diverse muzee, instituţii. Apoi, lumea de pe stradă, îmi place s-o cunosc, să vorbesc, şi îmi scriu în continuare „Jurnalul de călătorie". Am ajuns la volumul patruzeci şi doi.

Poate o să mai fac şi ceva artă electronică. Am până acum zece volume de artă electronică făcute în Adobe Photoshop. Pur şi simplu jucându-mă cu funcţiile acelea care transformă culorile sau care deformează o imagine, pentru a face ceva care impresionează ochiul meu. Nu ştiu dacă place şi altora sau nu. Am scris chiar şi o teorie despre acest lucru.

Aşadar foarte multe preocupări.

Sper...

Şi foarte multe cărţi la orizont, semnate Florentin Smarandache, şi, bineînţeles, alături de numele tău, numele colaboratorilor, care nu sunt puţini şi sunt din zone diferite ale globului.

Exact. Din toate zonele globului.

Da. Din toate zonele globului. Da, iată, olteanul a reuşit să-i aducă aproape şi să-i unească cu ajutorul ştiinţei, cu ajutorul cercetării. Cred că nu a fost uşor, dar parcă în momentul în care îţi vezi opera eşti mulţumit. Eşti mulţumit?

Într-un fel sunt mulţumit de unele lucrări pe care le-am făcut, de altele nu. Noi idei am încă, noi metode. Am avut şi timpi pierduţi, ca să zic. În lagăr, de exemplu, am pierdut foarte multă vreme ăsteptând viza de emigrare, n-am putut să fac mare lucru. În exil, la fel, a trebuit să efectuez munci care nu-mi plăceau neapărat, dar trebuia să supravieţuiesc. Iar, în prezent, continui unele cercetări, încerc noi direcţii, şi cam asta...

- -

Îmi pare rău că ne apropiem de finalul ediţiei din această seară a emisiunii Ceasul de Taină. Mi-ar fi plăcut să mai stăm de vorbă despre ce înseamnă românul şi americanul Florentin Smarandache, scriitorul şi matematicianul. Dar, poate că o să avem prilejul, în ediţiile viitoare ale emisiunilor noastre, să aflăm cât mai multe despre fiecare moment al cercetării tale, al preocupărilor tale, despre cărţile pe care le vei publica. Ştiu că, într-un timp, ne trimiteai la redacţie din cărţile tale. Multe le am şi eu acasă. Le-am citit şi este foarte interesant să vezi cum un om poate să se împartă în atâtea lucruri, în atâtea preocupări.

O să vă mai trimit nişte cărţi, acum, la Radio Craiova. Cărţile care mi-au apărut recent, pentru că le leg şi zilele acestea trebuie să fac nişte plicuri şi să expediez cărţile. O parte le iau în America. Putem ţine legătura şi prin e-mail. Audio ascultătorii care vor să-mi scrie, email meu este fsmarandache@yahoo.com.

O adresă de care trebuie ţinut cont, stimaţi ascultători, dacă vă place să staţi pe internet şi dacă vă place să-l cunoaşteţi pe Florentin Smarandache.

Da. Mulţumesc foarte mult.

Eu mulţumesc pentru acest interviu, Florentin. Mă bucur că ne-am reîntâlnit. Ne-am întâlnit la primul nostru interviu, nu ştiu dacă-ţi aminteşti, când veneai din Franţa.

Făcusei, aşa, o escală la Radio France International şi, după aceea, ne-am întâlnit aici la Radio Oltenia Craiova. Iată că, în toamnă, am avut şi eu bucuria să primesc o bursă de la Radio France. Am stat o perioadă la Radio France Bleu Bourgogne, la Dijon, şi chiar la Radio France International, aşa că.....

Vă felicit mult!

Mulţumesc mult! A fost pentru mine o experienţă, aşa cum sunt pentru tine toate acele experienţe de călătorie, de a vedea lucruri noi, de a vorbi o limbă străină şi de a afla din preocupările colegilor de breaslă. Mulţumesc mult. Îţi doresc drum bun, să te întorci cu bine acasă şi aşteptăm cărţile tale!

Şi eu vă mulţumesc la fel şi vă zic: noapte bună!

La revedere. A fost împreună cu noi Florentin Smarandache. Acum se află la Bălceşti, dar, data viitoare, când vom sta de vorbă, probabil, că vom dialoga din America, dacă se va întâmpla acest lucru.

- -

La revedere!

La revedere!